

[Handelsministeren.]

har nemlig en levende og dynamisk industri, hvis resultater burde tale for sig selv. Meget i den offentlige debat kunne imidlertid tyde på, at resultaterne faktisk ikke taler for sig selv, i det mindste ikke højt nok. Der er behov for, at man i almindelighed bliver mere industriminded, som det jo hedder, hertilands. Forståelsen for, at en dynamisk industri hører til de vigtigste forudsætninger for vort samfunds trivsel, synes ikke tilstrækkelig udbredt. At bygge en sådan forståelse op må selvfølgelig først og fremmest være industriens egen sag, men jeg har ment det rimeligt at benytte denne anledning til at tegne et mere nuanceret billede af dansk industri end det, der fremstår i den offentlige debat. Det er uheldigt, at offentligheden hører mest om de fejlslagne foretagender og langt mindre om det store antal virksomheder, hvis ledelser og ansatte har forstået at tage de udfordringer op, som en konkurrencebetonet omverden stiller dansk industri over for.

De resultater, der er opnået, er først og fremmest tilvejebragt gennem liberale midler. Der er intet, der tilsiger, at vi nu skulle gribe til en drastisk dirigering. Jeg tror således ikke på tanken om et statsligt eller halvstatsligt institut, der skal indskyde kapital i private virksomheder. Det ville let ende i, at det offentlige til slut dog måtte holde armen om de virksomheder, som kom i vanskeligheder. Det skulle derimod glæde mig, om der fra privat side blandede dem, der har økonomisk evne og forretningsmæssig ekspertise hertil, blev taget et vægtigt initiativ, sådan at det kunne undgås, at levedygtige virksomheder på grund af midlertidig kapitalmangel eller behov for omstrukturering må lukkes eller afhændes til udlandet. De initiativer, der er taget, har været nyttige, men en opfølgning og udbygning var nok en overvejelse værd.

Den liberale grundindstilling, som jeg giver udtryk for, betyder ikke, at regeringen fralægger sig sit medansvar for den generelle ressourcefordeling eller ikke har øje for den vekselvirkning mellem det offentlige og de private erhverv, som er karakteristisk for det moderne samfund. Det offentlige må påtage sig en del serviceopgaver for er-

hvervene, såfremt den nødvendige tilpasning og specialisering ikke mindst på det industrielle område, men også på andre områder naturligvis, skal lykkes. Jeg har allerede omtalt en del af de foranstaltninger, der i denne henseende er truffet. Udviklingen vil utvivlsomt nødvendiggøre, at vi står åbne over for yderligere behov for en offentlig serviceindsats over for erhvervslivet.

Men det centrale problem er naturligvis fordelingen af ressourcerne; dvs. i sidste instans fordelingen af arbejdskraft og kapital mellem den offentlige og den private sektor. Hovedansvaret herfor er regeringens, da denne fordeling beror på dels den almindelige økonomiske politik, dels det offentlige eget forbrug af arbejdskraft og kapital. Vi er vel alle klar over, at det i længden ikke lader sig gøre at forbruge mere, investere mere og afsætte mere til offentlige gøremål, end der er produktionsmæssig dækning for. Ressourcerne er begrænsede, og det må erkendes, at det har knebet med at holde hus med dem. Boligbyggeri, sociale formål, uddannelse, bekæmpelse af forurening må prioriteres højt, men vi kan ikke på én gang få alle ønsker på disse områder opfyldt og samtidig sikre, at de investeringer i erhvervene, som er nødvendige for den fortsatte ekspansion, også er til stede. Det er en forudsætning for øget velfærd, at der er plads for en videreudvikling af vort erhvervsliv, og at der reserveres de nødvendige ressourcer hertil.

Regeringen har som bekendt igangsat et langsigtet planlægningsarbejde — den såkaldte perspektivplan — hvor bl. a. rammerne for det offentlige virke i de kommende 15 år søges udstukket.

Det er vigtigt, at dette planlægningsarbejde tilrettelægges således, at der er de nødvendige ressourcer til rådighed for den erhvervsmæssige udvikling, ellers kan de sporadiske vanskeligheder, som har givet anledning til den forespørgsel, der er stillet til mig, let gå hen og blive en udbredt foreteelse af almindelig samfundsmæssig karakter. Perspektivplanlægningen vil være nyttig også for en debat om denne grundlæggende problemstilling, og folketetinget vil i perspektivplanerne få et materiale for et udgangspunkt for en sådan debat. I fortsættelse heraf forestiller jeg mig, at der vil være behov for at trække specielt de industrielle